

Махнешъ му съ ржка. Дойде. Откжсне ти диня. Подпрешъ се на нѣкоя круша, рѣжешъ динята на търкала.

— Ами ти бе, дѣдо Хасане, защо не отиде въ Стамбула? Я вижъ, турци не останаха тука. И имотъ имашъ, и говеда имашъ, ще се наредишъ въ държавата на Кемала.

Дѣдото кима:

— Остави тазъ работа, джанамъ... Тамъ Мухамедъ не признава, на джамия не ходи... Сиганска работа, джанамъ... разваленъ държавъ!

Сега селата сж чисти, спретнати, угледни. Уруцитѣ криво-лѣво хортуватъ нашия езикъ. Останали сж малко. Малко турци, малко българи отъ старо време, малко преселници добруджанци и балканджии, — и всички сж се урнали къмъ земята. Ралата се забиватъ надълбоко.

Вървишъ, вървишъ, и предъ тебе пакъ застава гората.

:

Една вечеръ слънцето потъна бързо-бързо задъ хълмоветѣ, и въ края на гората легна гжсто оранжево небе. Тамъ дърветата сякашъ горѣха, а небето изглеждаше нажежено. Сетне то неусѣтно помжтиѣ, потъмнѣ, сгжсти се и почернѣ. Задъ гората изкочиха малки парцаливи облачета и залазиха по небето. Тия облачета бързо напръщѣха. Гората се омърлуши, и тамъ настъпи тежъкъ неподвиженъ въздухъ. Стана душно и досадно, сякашъ върху цѣлата равнина легна нѣкаква неопредѣлена мжка. Откъмъ нивята се дигна ято гарвани и се блѣсна въ гората. Чу се тжпо, далечно бучене. Гората настрѣхна. Затупкаха едри тежки капки. Сетне се понесе равенъ, припрѣнъ тропотъ, сякашъ нѣкой хвърли камъчки върху ламариненъ покривъ. Въздухътъ натегна, и гората се люшна. Азъ видѣхъ, какъ откъмъ равни-